SVERIGES RIKSDAG

Motion till riksdagen 2026/27:2404

av Aron Emilsson m.fl. (SD)

Israel och Palestina

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör se över och om möjligt återkalla sitt erkännande av Palestina och förklara det ogiltigt och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att inte betrakta en statsledning i Palestina där Hamas ingår som legitim och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ställa krav på den palestinska myndigheten och PLO och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om villkor för bistånd till den palestinska myndigheten och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att formellt erkänna Jerusalem som Israels huvudstad och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att flytta Sveriges ambassad i Israel till Jerusalem och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Israel måste agera mot bosättare som utför våldsdåd mot civila, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Israel måste upphöra med expansionen av bosättningar och att aktörer bakom den extrema

bosättarrörelsen bör bli föremål för sanktioner, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.

Motivering

Erkännandet av Palestina och dess statsledning

Det internationella samfundets övergripande målsättning för konflikterna i Mellanöstern måste vara en långsiktigt hållbar fred. En grundförutsättning för att nå en lösning på dessa konflikter är fredsförhandlingar där det ställs krav på inblandade parter, och där dessa är beredda och ges möjlighet att kompromissa för att nå hållbara lösningar. I den mångåriga konflikten mellan Israel och det område som kallas för Palestina är en viktig målsättning varaktig fred, där alla kan leva i fred och säkerhet.

Det hastiga erkännandet av Palestina som den tidigare socialdemokratiskt ledda svenska regeringen pressade fram var ett förhastat beslut enligt Sverigedemokraterna. Det skapar inte bra förutsättningar för fred och det kan inte ses som representativt för Sverige eftersom regeringen inte hade en riksdagsmajoritet bakom sig. Tvärtemot anser vi att Sverige endast bör fatta sådana symboliskt viktiga beslut om det finns ett brett, blocköverskridande stöd som kan garantera en långsiktig svensk linje i frågan.

Vi vill därför att regeringen ser över och om möjligt återkallar erkännandet av Palestina. Dessutom ser vi att beslutet saknar folkrättslig grund. Ett grundläggande krav för att erkänna en stat, enligt folkrätten, är att de styrande kontrollerar sitt territorium. Även om de två tidigare fienderna Fatah och Hamas tidigare ingått ett avtal ser vi inga tecken på att detta kommer att leda till en långsiktigt fungerande regering, att Hamas kommer släppa kontrollen i områden de behärskar eller kunna styra en stat i enlighet med demokratiska principer och respekt för mänskliga rättigheter. Israel ska heller självklart inte behöva acceptera en terrororganisation som motpart som utfört den värsta massakern på civila judar sedan andra världskriget och har en lång historik av terror mot Israel. Hamas urskillningslösa våldsanvändning begränsas dessutom inte till Israel.

Enligt Amnesty International har terrorgruppen gjort sig ansvarig för ett stort antal fall av tortyr, kidnappning och summariska avrättningar riktat mot politiska motståndare bland det egna folket. Hamas agerande har dessutom lett till långtgående konflikter i Mellanöstern och stöds av Iran. Organisationen behöver bekämpas i stället för att accepteras. Ett erkännande av Palestina med Hamas i en samlingsregering har redan sedan innan terrorattacken den 7 oktober 2023 varit uteslutet för Sverigedemokraterna, eftersom vi inte kan betrakta en regering med Hamas som legitim. Även om det är staters existens och inte regeringssammansättningen som erkänns, så är detta ytterligare en försvårande omständighet. Sveriges förra regering borde åtminstone i sitt erkännande tydligt ha tagit avstånd från Hamas och tydligt ha deklarerat att Hamas inte kan ses som en legitim part i en samlingsregering.

Sverige måste ta avstånd från all form av terrorism. Det är svårt och tämligen motsägelsefullt att verka vilja stå för fred i området kring Israel och samtidigt vilja erkänna ett Palestina, där förutsättningarna för en relation till Israel som präglas av fred och erkännande är så gott som obefintliga. Därför menar Sverigedemokraterna att Sveriges regering tydligt bör deklarera att den inte kan betrakta en statsledning där Hamas eller liknande organisationer ingår som legitim. Sverigedemokraternas viktigaste målsättning är att skapa en varaktig fred för båda parter. För att en sådan lösning alls ska vara möjlig att uppnå krävs förhandlingar där både palestinier och israeler tvingas till uppoffringar och avstår från provocerande handlingar. De palestinska grupperna måste vara beredda att erkänna Israel som en judisk stat, upphöra med terrorism och ta avstånd från antisemitism, medan Israel måste förhindra sammandrabbningar mellan bosättare och palestinier på Västbanken. Samtidigt måste omvärlden ge parterna utrymme att komma fram till en varaktig lösning. Målsättningen för alla måste vara en långsiktig fredslösning.

Palestinska myndigheten

Vårt förtroende för Fatah, PLO och palestinska myndigheten är lågt. De har inte visat bättring, utan avlönar terrorister och mördare, uppmanar till terrorhandlingar och bidrar till att sprida antisemitisk propaganda. Palestinska myndigheten visar också stora brister avseende korruption,

yttrandefrihet, rättssäkerhet och diskriminering av kvinnor. Sveriges dåvarande socialdemokratiska utrikesminister har tidigare deklarerat att regeringen tänkte ställa motkrav i utbyte mot ett erkännande, men några sådana krav blev uppenbarligen aldrig verklighet. I samband med att Sveriges tidigare S-märkta regering erkände staten Palestina lanserades en ny femårig resultatstrategi för det bilaterala utvecklingsbiståndet. Med strategin ökade man snabbt det svenska stödet med 500 miljoner kronor över en femårsperiod, vilket därmed uppgår till totalt 1,5 miljarder kronor. Femårsplanen har därefter förlängts med ytterligare en femårsplan. Tillsammans med det humanitära stödet bidrar nu Sverige med hundratals miljoner kronor per år till Palestina. Även via EU, som är största biståndsgivaren till palestinska myndigheten, bidrar Sverige med skattemedel. EU:s skattebetalare har sedan 1994 skänkt över 50 miljarder kronor till Palestina. Enligt den tidigare ordföranden i Palestine International Bank, Issam Abu Issa, är korruptionen inom palestinska myndigheten enorm. Trots löften från president Abbas om att bekämpa korruptionen har nästan ingenting hänt. Enligt Abu Issa försvinner uppemot hälften av den samlade palestinska statsbudgeten.

Rapporter från europeiska revisionsrätten har visat på omfattande brister vad gäller förvaltningen av biståndsmedlen. I rapporten bekräftas omfattande brister vad gäller förvaltningen av biståndsmedlen. Revisionsrätten krävde därför, som ett direkt villkor för fortsatta utbetalningar, en fungerande administration och minskad byråkrati på den palestinska sidan. Palestinska myndigheten beskrivs i rapporten som det enda organ i världen som tar emot EU-stöd utan krav på motprestation. Palestinska myndigheten har också allierat sig med Ryssland och sommaren 2024 besökte president Abbas Moskva och träffade den ryska presidenten Putin där han försäkrade att han ”stod vid Moskva utan minsta tvivel” och att ”Putin var en av Palestinas käraste vänner”. Sverigedemokraterna menar att regeringen nu kan och bör inta en realistisk inställning till PLO och palestinska myndigheten och kritisera de uppenbara brister som finns, samt ställa mycket tydliga krav. Sådana krav bör också uppfyllas innan något bistånd över huvud taget kan bli aktuellt till palestinska myndigheten. För att Sverige på riktigt ska göra skillnad i Israel–Palestinakonflikten bör det palestinska biståndet tydligare granskas. Sverige måste ställa krav på att den palestinska myndigheten bättre uppfyller demokratiska principer, bekämpar korruption och respekterar mänskliga rättigheter för att få bilateralt svenskt bistånd. Ytterligare krav måste vara att palestinska myndigheten upphör med alla belöningar för och hyllningar av terrorism och mord, uppmaningar till terrordåd, samt tar tydligt avstånd från antisemitism och visar prov på vilja att styra i

enlighet med demokratiska principer och mänskliga rättigheter samt i fredlig relation med Israel. Sverigedemokraterna föreslår därför en avveckling av biståndsmedlen så länge myndigheten inte lever upp till ovan nämnda krav.

Erkännande av Jerusalem som Israels huvudstad och ambassadflytt

Den 19–26 april 1920 beslöt de allierade segermakterna efter första världskriget i San Remo att inom det brittiska mandatet Palestina garantera inrättandet av ett nationellt hemland för det judiska folket. Texten är tydlig i San Remo-konferensens beslut med att ”erkännande har därmed gjorts av det historiska sammanhang det judiska folket har med Palestina och grunderna för att återupprätta sitt nationella hem i landet”. Beslutet, som var lagligt bindande, följde internationella rättssystem som också kallas folkrätten och hade den brittiska så kallade Balfourdeklarationen från 1917 som utgångspunkt. Palestinamandatet innehöll vid den här tiden det man i dag kallar Israel och Jordanien. Enligt detta avtal tillhör det som kallas Västbanken Israel fullt ut. Den 4 juli 1922 tillerkände Nationernas förbund (NF) och Storbritannien Palestina som mandat. Man erkände det historiska bandet mellan det judiska folket och landet. Storbritannien fick till uppgift att underlätta inrättandet av ett judiskt nationalhem i Palestina. Palestina mandatet omfattade hela det område som idag är Israel, Västbanken, Gaza, Golan höjderna och Jordanien. I september 1922 bestämde NF:s råd och Storbritannien att det judiska nationalhemmet inte skulle omfatta området öster om Jordanfloden, vilket utgjorde tre fjärdedelar av mandatet. Området öster om Jordanfloden blev sedan det hashemitiska kungadömet Jordanien. 1937 rekommenderade britterna en delning av landet i två stater, en judisk och en arabisk. Det judiska ledarskapet accepterade idén om en delning och auktoriserade den judiska byrån att förhandla med den brittiska regeringen i ett försök att omformulera vissa aspekter i förslaget. Araberna var kompromisslösa och emot alla planer på någon form av delning. De motstridiga kraven från de judiska och arabiska samfunden ledde till att den brittiska regeringen i april 1947

begärde att ”Palestinafrågan” skulle flyttas över till FN:s generalförsamling. Som ett

resultat av detta inrättades en specialkommitté för att rita upp ett förslag om landets framtid. FN föreslog en delning av Palestinamandatet, där en arabisk och en judisk stat skulle skapas. FN:s delningsplan av det brittiska palestinamandatet från 1947 innebar att hela Jerusalem med omnejd skulle betraktas som en internationell zon. En kvalificerad majoritet av FN:s medlemmar röstade för förslaget och generalförsamlingen antog resolution 181(II). Judarna accepterade delningsförslaget, men arabstaterna och de palestinska araberna gjorde det inte. När staten Israel utropades 1948 anföll de in tilliggande arabstaterna Israel i syfte att utplåna staten. Östra Jerusalem ockuperades av dåvarande Transjordanien och judarna fördrevs, medan västra Jerusalem blev en del av Israel. I samma aggressionskrig ockuperade även Transjordanien, Västbanken och Egypten intog Gaza. När det israeliska parlamentet, knesset, höll sitt första ordinarie sammanträde 1949 beslutade man att Jerusalem är den judiska statens huvudstad, vilket det har varit sedan 1950 när Israel flyttade sin regering till västra Jerusalem. I dag finns nu parlamentet, presidenten, Högsta domstolen och departementen, men även sociala och kulturella institutioner och myndigheter, installerade i Jerusalem. När arabstaterna 1967 åter förberedde sig för att utplåna Israel, tog Israel Västbanken från Jordanien, som då hade ockuperat det illegalt i 19 år. Man tog även Jerusalem som lidit under samma ockupation, och sedan dess har Jerusalem varit en odelad huvudstad för Israel. Att staden står under israelisk kontroll har inneburit att människor från alla religioner kunnat komma dit. Så var inte fallet när östra delen stod under arabisk kontroll. Sverigedemokraterna anser att Sverige bör erkänna Jerusalem som Israels huvudstad och flytta den svenska ambassaden från det finansiella centret Tel Aviv till huvudstaden Jerusalem. Sveriges ambassad bör givetvis vara förlagd i samma stad som Israel styrs ifrån och Jerusalem är de facto Israels huvudstad.

Bosättarvåld

Sverigedemokraterna ser med stor oro på det ökande bosättarvåldet på Västbanken och expansionen av bosättningar. I synnerhet efter den 7 oktober har våldet ökat från bosättarna, även uttalanden från politiker i Israel som stödjer detta har förekommit. Bosättningspolitiken bryter mot folkrätten, underminerar

möjligheten till en tvåstatslösning och förvärrar konflikten. Den 19 juli 2024 konstaterade den Internationella domstolens rådgivande yttrande att bosättningarna på Västbanken strider mot folkrätten. Israeliska myndigheter har vidtagit åtgärder för att stävja bosättarvåldet, vilket vi välkomnar, men det är samtidigt uppenbart att åtgärderna inte varit tillräckliga. Det är viktigt att Israel, liksom andra länder, följer de krav som folkrätten ställer. Dödsfall måste undersökas och ansvar måste utkrävas. Våld mot journalister är också oacceptabelt och det är viktigt med en oberoende rapportering från området. Våldsamma extrema bosättare som attackerar civila bör bli föremål för sanktioner.

Det finns för närvarande ett antal sanktioner mot bosättare och enheter kopplade till bosättningarna på västbanken genom EU:s globala sanktionsregim. Dessa sanktioner innebär bland annat inreseförbud och frysning av tillgångar. Det förs en diskussion om ytterligare sanktioner och förslag har diskuterats i EU om att säga upp associeringsavtalet mellan EU och Israel. Sverigedemokraterna motsätter sig att säga upp detta avtal, men utesluter inte att det finns behov av ytterligare sanktioner mot aktörer som underblåser bosättarvåldet på Västbanken.

Aron Emilsson (SD)

Pontus Andersson Garpvall (SD) *Ida Kors (SD)*